

Е Х О

Презъ тжжитѣ полета
самичѣкъ азъ вървя
съсъ мжката въ сърдцето
по туй, което бѣ.

Не срѣщамъ въ пжтя хора,
а само тишина.
Предъ мене бѣлъ простора
стои като стена.

Отъ цѣфналитѣ храсти
запѣва тжженъ косъ,
той сякашъ вика „здрасти! —
добре дошелъ, скжпъ гостъ“.

А тамъ далечъ рѣката
блести като злато
и всичко е познато
и кани ме: „постой!“

Кжде вървя? — не зная.
Азъ нѣмамъ свой, ни братъ,
години какъ живѣя
въ единъ далеченъ градъ.

Но ако само викна,
азъ зная, въ тоя часъ
тукъ ехо ще долитне
отъ моя детски гласъ.